

Arrest

nr. 321 499 van 12 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7 A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. X van 13 november 2024, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 mei 2021 en verzoekt de volgende dag, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 21 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U bent geboren op 30 september 2004 in het dorp Peerakhel, in district Khogyani in de provincie Nangarhar. Toen u 11 jaar oud was zijn u en uw familie vanwege problemen verhuisd naar Khosh Kombat in Jalalabad. U bent 4 jaar naar school gegaan en anderhalf jaar naar de koranles in de moskee. U kan bijgevolg een klein beetje lezen en schrijven. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. U woonde in Peerakhel. Uw broer J. werkte voor de Canadezen in Kabul, terwijl uw oudste broer H. als winkelier werkte. U hielp uw vader op de velden. Op een dag bedreigden de taliban uw familie. Ze waren in de moskee erachter gekomen dat J. voor de Canadezen werkte. De taliban zijn driemaal langs uw huis gepasseerd om te zeggen dat hij moest stoppen met werken voor de Canadezen. Jullie belden uw broer en brachten hem op de hoogte over de bedreigingen, maar hij weigerde en zei dat hij niet zou stoppen met zijn werk. Toen uw broer op verlof was, werden er 's nachts bommen gegooid naar uw huis, maar er waren geen slachtoffers. J. nam zijn pistool en schoot in de lucht om de mensen bang te maken. De volgende ochtend plaatsten ze een bom in de shop van H. De shop was geëxplodeerd, maar uw broer overleefde de aanval. Vanwege deze incidenten besloot uw familie te verhuizen naar Jalalabad. J. werkte nog steeds voor de Canadezen. H. vond een job bij de douane. Uzelf ging daar naar school. Na drie jaar in Jalalabad gewoond te hebben, is H. gestorven door een bom die onder zijn auto was geplaatst. Op een dag kwam u thuis van school. Op de weg naar huis kwam u drie mensen tegen. Ze riepen 'stop' naar u en schoten op u, maar u kon wegvlugten. U liep weg richting een vreemd huis. Vandaar ging u verder naar een ander huis waar u ongeveer een halfuur bleef. Dan kwamen er soldaten langs en namen u mee naar huis. U merkte dat uw leven in gevaar was, dus u ging naar het huis van uw maternale oom. J. contacteerde uw maternale oom en vroeg hem om u weg te zenden. U verbleef twee nachten bij uw maternale oom. Twintig dagen nadat H. was gedood, heeft u het land verlaten.

U bent rond juli 2020 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Italië, Frankrijk en enkele onbekende landen heeft ongeveer 9.5 maanden geduurd. U heeft in Bulgarije op 9 december 2020 en in Roemenië op 24 maart 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 17 mei 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend, als niet-begeleide minderjarige. Op 30 september 2022 is van rechtswege de voogdij over u verlopen.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Sinds de val van de Afghaanse overheid is J. verdwenen. U heeft geen informatie over waar hij zich nu bevindt. Daarnaast hebben de taliban tot twee maanden na de val uw ouders tweemaal bezocht en een dreigbrief afgegeven. Ze hebben gevraagd waar zowel u als uw broer J. zich bevinden.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u een usb-stick met daarop twee videoclippen afgegeven, over de aanslag op uw broer H. Op de eerste video is een gehavende auto te zien. Op de tweede video is een man in een ziekenhuisbed te zien. Daarnaast heeft u op 10 november 2022 nog documenten doorgestuurd naar het CGVS doorgestuurd, bestaande uit 4 taskara's van uw familie, 5 documenten over de activiteiten van uw broer J. (badge ANA, certificaten van 2004, 2005 en een foto van een groep soldaten) en enkele foto's van uzelf met uw broers in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud op DVZ plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarige bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u vervolgd wordt vanwege het profiel van uw broer J..

Voorreerst merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België tevens een verzoek heeft ingediend in Bulgarije en Roemenië, waar u ook een andere naam en geboortedatum opgaf. In Bulgarije staat u geregistreerd als A. K. H., geboren op 20 juli 2002. In Roemenië was u dan weer geboren in het jaar 2004 en stond u geregistreerd onder de naam A. A. (dossier DVZ). Bij de vraag waarom u in andere landen een andere naam en geboortedatum had opgegeven, verklaarde u dat u dat niet gezegd had en dat het incorrect was (CGVS, p. 4). Eerst en vooral is dit tegenstrijdig met de informatie in uw Dublin-dossier. Ten tweede toont dit aan dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit haalt uw algemene geloofwaardigheid onderuit. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië toch besloot om door te reizen in plaats van daar de procedure verder te volgen. Het feit dat u in deze twee landen een beslissing niet heeft afgewacht, alsook het heeft nagelaten om in Europese landen zoals Italië en Frankrijk een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u dit niet gedaan heeft, verwijst naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan **blote beweringen** wanneer u vertelt over de door u beweerde vrees en vluchtaanleiding. Er kunnen echter verschillende **markante inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en zelfs tegenstrijdigheden** worden vastgesteld die uw reeds aangetaste geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen. Zo baseert u uw vrees praktisch uitsluitend op een incoherent samenhangsel van ongefundeerde veronderstellingen die op geen enkele wijze bewezen zijn, noch bewezen kunnen worden.

Ten eerste vloeien uw problemen voort uit het profiel en de activiteiten van uw broer J.. Echter is het onduidelijk wat uw broer juist deed in Afghanistan. Op de DVZ verklaarde u dat uw broer J. actief was **als leerkracht in een academie waar hij samenwerkte met de Canadezen** (Vragenlijst DVZ, punt 5). Echter, wanneer u op het CGVS wordt gevraagd welke job uw broer J. had, antwoordt u enkel dat hij voor de Canadezen werkte. Van leerkracht in een academie is er geen sprake (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt wat zijn job is, antwoordt u het volgende: Ik weet dat hij werkte voor de Canadezen, maar ik weet niet wat hij deed voor hen (CGVS, p. 7). Als u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van op de DVZ, antwoordt u het volgende: Academie is een plek waar mensen lesgeven of waar leerkrachten les geven, mijn broer werkte voor de Canadezen (CGVS, p. 7). Wanneer u een derde maal gevraagd wordt of uw broer in een academie werkt of niet, blijft u zich vastklampen aan uw eerdere verklaringen: Hij werkte voor de Canadezen en u verwijst verder naar de documenten die op de usb-stick staan (CGVS, p. 7). Wat hij dan juist deed voor de Canadezen blijft doorheen het gehele persoonlijk onderhoud onduidelijk. Zo verklaart u dat u verder niets weet over zijn job, enkel dat hij samenwerkte met de Canadezen (CGVS, p. 7). Zo weet u niet wanneer hij voor de Canadezen werkte of hoeveel zijn salaris was (CGVS, p. 9). U weet verder in het persoonlijk onderhoud dan weer dat hij een uniform had en dat hij in Kabul werkte (CGVS, p. 9-10). Echter, u heeft geen idee waarom hij een uniform moest dragen. U weet evenmin hoe hij aan een job in Kabul is geraakt (CGVS, p. 9). U weet ook niet wie op de hoogte was van zijn job, noch hoe de taliban erachter zijn gekomen (CGVS, p. 9). Gebaseerd op uw verklaringen is het bijgevolg onmogelijk te bepalen welke de job uw broer juist had, zeker gezien de **tegenstrijdigheden** tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS **waar u initieel spreekt over een academie, terwijl hierover op het CGVS niet langer sprake van is.**

Ook uw documenten brengen geen duidelijkheid, noch zekerheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u enkel een usb-stick met twee filmpjes af, maar ook daar blijft u vaag over. Zo verklaart u initieel dat er video's en documenten opstaan van zijn werk (CGVS, p. 3). Al blijkt er na consultatie van de usb-stick enkel sprake

te zijn van twee filmpjes, maar is er geen spoor te bekennen van documenten die informatie zouden kunnen bieden over de activiteiten van uw broer J. (CGVS, p. 14-15). Wanneer er later terug verwezen wordt naar deze stick verklaart u plots dat u niet wil weten wat er op die stick staat (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat u daarmee bedoeld, antwoordt u dat u het CGVS geen enkele informatie wil geven over deze documenten (CGVS, p. 7). U voegt eraan toe dat u nog jong was toen uw broer werkte en u daarom de documenten niet wilde lezen (CGVS, p. 7). Echter, ondanks zulke zaken inderdaad moeilijk kunnen zijn, heeft u als verzoeker wel medewerkingsplicht doorheen de asielprocedure. Wanneer u bijgevolg tijdens het bespreken van de documenten gevraagd wordt om de documenten op de stick eens te beschrijven, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 14). Wanneer u uiteindelijk gevraagd wordt om de twee filmpjes te beschrijven, blijft u enorm kort en vaag in uw bewoordingen en laat u tevens uitschijnen niet het volledige beeldmateriaal gezien te hebben (CGVS, p. 14). Het simpele feit dat u nauwelijks enige kennis heeft over de documenten, noch de moeite heeft gedaan om deze te bestuderen, bekijken, beschrijven of zelfs uit te leggen plaatst wel enkele vraagtekens bij uw algemene oprechtheid. Zeker gezien uw algemene onwetendheid over de activiteiten van uw broer. De filmpjes zelf zijn ook niet van die aard dat ze bovenstaande vaststelling kunnen wijzigen. Beide filmpjes tonen slechts heel algemene zaken. Op het ene is enkel een afgebrande auto zichtbaar, terwijl de andere duidelijk is gefilmd in een ziekenhuis. Echter, in beide situaties is het moeilijk te zien wie het heeft gefilmd en over wie het exact gaat. Er zijn geen duidelijke gezichten te herkennen waardoor deze filmpjes niet specifiek aan uw familie, problemen of vrees gelinkt kunnen worden. Bijgevolg is het mogelijk dat ze slechts heel willekeurige zaken afbeelden.

Na het persoonlijk onderhoud heeft u nog enkele papieren documenten doorgestuurd naar het CGVS, waaronder vijf documenten die duidelijk verwijzen naar activiteiten uitgevoerd in het Afghaanse nationale leger, namelijk een badge van het ANA op naam van J., certificaten van opleidingen met dezelfde naam, en een foto van een groep soldaten. Aangezien dit de documenten zijn die u initieel beoogde neer te leggen met behulp van de usbstick is het onbegrijpelijk hoe u niet zou hebben geweten dat uw broer in het leger heeft gezeten. Het feit dat u dit niet zelf kenbaar heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud en u bleef volharden dat u geen informatie had over zijn activiteiten terwijl u in het bezit was van zulke duidelijke documenten, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Daarenboven hebben de documenten ook maar weinig bewijswaarde, dit gezien hun vorm en inhoud. Zo staat er op één certificaat een Amerikaanse in plaats van Canadese vlag afgebeeld, terwijl u altijd duidelijk heeft verklaard dat uw broer enkel met de Canadezen heeft gewerkt. Daarnaast staat er op een ander document een duidelijke schrijffout in het Engels. Zo staat er Afghanistan National Army op geschreven, terwijl het Afghan National Army moet zijn. Van een militair certificaat opgesteld door de Canadese troepen mag toch verwacht worden dat deze foutloos zijn geschreven. De legerbadge die u heeft doorgestuurd is dan weer volledig onduidelijk en onvolledig want is enkel de voorkant. Zo is ook niet zichtbaar wie er op de foto staat. Bijgevolg zijn deze verscheidene documenten niet van die aard dat ze de bovenstaande beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer kunnen wijzigen. Immers, documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Deze documenten veranderen bijgevolg niets aan het feit dat u zowel tegenstrijdig als onwetend bent over de vermeende activiteiten van uw broer voor de Canadezen.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u nog jong moet zijn geweest op het ogenblik dat uw broer zijn job uitoefende (de badge en certificaten dateren van 2005/2004), doet uw gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de precieze werkzaamheden van uw broer wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van uw asielrelaas. U heeft immers sinds uw verzoek tot internationale bescherming voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen bij familieleden. Daarnaast merkt het CGVS op dat van iemand die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van de problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van de activiteiten van zijn broer, er redelijkerwijze van kan worden verwacht dat die zich toch tracht te informeren over deze activiteiten voor, tijdens of na zijn vlucht. De beslissing om te vluchten wordt immers niet lichtzinnig genomen zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hieraan een diepgaand gedachtenproces voorafgaat, waarbij men zo goed als mogelijk de opgelopen problemen en de gevolgen hiervan tracht te doorgronden. Het feit dat u zelfs niet weet door welke activiteiten u uiteindelijk het land heeft moeten verlaten is zo opmerkelijk dat het de wenkbrauwen fronst. Vooral ook omdat u drie jaar voor uw vlucht al problemen had ondervonden en u vanwege J. zijn activiteiten voor de Canadezen uw woonplaats had moeten verlaten. Er mag verwacht worden dat u toen al enige kennis had om te begrijpen waarom u en uw familie moesten verhuizen. Dat u aanvoert dat uw ouders en maternale oom oude mensen zijn en u het daardoor niet met hen kon bespreken, toont niet aan dat u niet over de mogelijkheden of bronnen beschikte om zich beter te informeren (CGVS, p. 15). U verklaarde immers zelf dat ze weten over zijn job (CGVS, p. 15). Het is bijgevolg onlogisch dat u tot op de dag van vandaag met hen nog in contact staat, maar toch zo weinig te zeggen heeft over de activiteiten van uw broer (CGVS, p. 10) Hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de taliban, is dit een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden

dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, in dit geval over de activiteiten van uw broer met de Canadezen; wat deze ook mogen zijn.

Uit de beschikbare informatie (<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](#),
<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#) en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt nog dat bepaalde personen die vroeger tot het vroegere Afghaanse nationale leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Zo verklaart u dat uw broer J. sinds de machtsovername vermist is en dat u en uw familie geen nieuws meer over hem hebben (CGVS, p. 10). Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat de familieleden van personen die met buitenlanders hebben samengewerkt in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zo haalt u doorheen uw asielrelaas ook vier verschillende vervolgingsfeiten aan die gericht waren aan uzelf en uw broers. Echter, aangezien u geen enkele duiding kon geven over welke soort samenwerking uw broer met de Canadezen had en u dit pas na het persoonlijk onderhoud kon aantonen aan de hand van twijfelachtige documenten, kan er bijgevolg geen enkel geloof meer gehecht worden aan het vermeende profiel van uw broer, alsook de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeien. Bijgevolg wordt er ook geen geloof meer gehecht aan de verklaring dat de taliban uw familie driemaal hebben bezocht en dat ze uw huis en de winkel van H. hebben gebombardeerd.

Daarenboven kan u ook niet altijd hard maken dat deze feiten een vorm van vervolging waren en niet een uiting waren van willekeurig geweld, wat gezien de voormalige conflictueuze context niet ongewoon of abnormaal was. Zo verklaarde u dat u na de eerder genoemde incidenten met uw familie naar Jalalabad was gevlucht, waarna u drie jaar lang met rust gelaten werd. Het gegeven dat er drie jaar lang geen problemen hebben plaatsgevonden is al opmerkelijk te noemen. Na die drie jaar is uw broer H. gestorven in een bomexplosie en bent u beschoten geweest door drie mensen. Echter kan u op geen enkel moment bewijzen wie de bom geplaatst heeft waardoor uw broer is gestorven, noch dat de drie mensen die u beschoten taliban waren, noch dat deze twee incidenten hebben plaatsgevonden vanwege de activiteiten van uw broer J. (CGVS, p. 19-20). U verklaart duidelijk dat u **vermoedt** dat de taliban erachter zitten omdat u dit heeft opgemerkt, maar u biedt geen enkel concreet bewijs dat aantoont waarom u dit vermoedt en hoe u dit heeft opgemerkt (CGVS, p. 19-20). Nooit hebben de taliban die twee laatste incidenten opgeëist, laat staan hebben ze die gelinkt aan de activiteiten van uw broer voor de Canadezen. Het is ook onbegrijpelijk waarom de vervolgingsfeiten weer zouden opstarten na een drie jaar lange radiostilte. Dit is onlogisch gedrag van de taliban. Bijgevolg lijkt er geen sprake te zijn van vervolgingsfeiten, maar lijkt alles te wijzen naar willekeurig geweld.

Inzake de actuele vrees die voortvloeit uit de vermeende activiteiten van uw broer J. bent u evenmin consequent. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw familie geen problemen heeft ondervonden sinds uw vertrek (CGVS, p. 12). Op het einde van het persoonlijk onderhoud voegt u daar plots aan toe dat de taliban na de machtsovername uw familie tweemaal hebben bezocht en zelfs een dreigbrief hadden achtergelaten (CGVS, p. 20-21). Gezien uw relaas in verband met de activiteiten van uw broer J. ongeloofwaardig wordt geacht, kan er ook aan dit onderdeel van uw relaas geen geloof gehecht meer worden. Zeker aangezien u niet onmiddellijk deze problemen heeft aangekaart op het moment dat er naar gevraagd werd.

Naast de usb-stick en de documenten van het leger die reeds besproken zijn geweest, heeft u ook kopieën van taskara's en foto's van uzelf samen met uw broer doorgestuurd. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Deze foto's en kopieën hebben verder ook geen concrete bewijskracht die uw problemen uit het relaas geloofwaardig maken. Ze zijn evenmin van die aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. De authenticiteit van foto's en kopieën zijn niet gegarandeerd. Bovendien kan zulk document eenvoudig nagemaakt worden, zoals ook uit objectieve informatie blijkt omtrent Afghaanse (identiteits-)documenten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23

september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan

over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u 4 jaar naar school te zijn geweest en anderhalf jaar naar de koranles in de moskee. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/5ter, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker laakt dat geen rekening werd gehouden met artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG, dat hij citeert, en haalt aan dat zijn identiteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de indiening van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië. Hij haalt aan dat het niet afwachten van een ingediend verzoek om internationale bescherming geen aanleiding kan geven om vast te stellen dat er geen vrees zou zijn. Zo werd die vrees in voormelde landen niet ten gronde beoordeeld, heeft hij deze landen ook niet verlaten om uiteindelijk terug te keren naar Afghanistan maar wel om in België een beschermingsstatuut aan te vragen en tot slot, indien dit als reden zou worden aanvaard om een weigeringsbeslissing te motiveren, dan kunnen onnoemlijk veel verzoeken om internationale bescherming om deze reden worden afgewezen. Het is, aldus verzoeker, algemeen geweten dat het merendeel van de verzoekers om internationale bescherming geen beschermingsverzoek indienen in een land waar ze geen willen indienen, tenzij zij ertoe gedwongen worden of er op dat moment geen andere keuze is. Wat betreft het verstrekken van andere identiteitsgegevens in Bulgarije en Roemenië, haalt verzoeker aan dat hij zich niets meer herinnert van hetgeen hij in die periode heeft verklaard. Het was een zware periode als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, met een zware tocht, hij werd aangehouden door soldaten, er werden vingerafdrukken afgenomen en hij werd daarenboven ook "onvriendelijk" behandeld. Zijn in België verklaarde identiteitsgegevens zijn de juiste en deze worden door de verwerende partij ook niet in twijfel getrokken.

Voorts gaat verzoeker in op de problemen met de taliban en het profiel en de activiteiten van zijn broer J. Hij bevestigt dat hij maar beperkte informatie heeft over het profiel en de activiteiten van zijn broer J., maar dit wil niet zeggen dat zijn relaas en vrees daardoor ongeloofwaardig zouden zijn. Hij heeft immers al het nodige gedaan om verschillende documenten te verzamelen over het profiel en de activiteiten van zijn broer J. Hij weet dat deze werkte voor de Canadezen, dat hij een uniform moest dragen en dat hij in Kabul werkte. Hij trainde mensen en was dus ook een leerkracht, waarmee dan “*trainer*” wordt bedoeld. Als iemand een andere persoon iets aanleert, dan wordt dit bij verzoeker en zijn gemeenschap leerkracht genoemd. Verzoeker weet evenwel niet welke training concreet door zijn broer K. gegeven werd. Hij weet wel dat zijn broer J. voor de Canadezen werkte en dat hij Afghaanse commandotroepen/speciale eenheden trainde. Verzoeker stelt verder dat hij maar beperkte informatie heeft aangezien hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en toen nog jong was. Daarnaast werd hierover niet gesproken en kan hij momenteel niet meer informatie verkrijgen dan wat hij al had overgemaakt. Hij besluit dat er redelijkerwijze niet getwijfeld kan worden aan het profiel van zijn broer J. en waardoor hij problemen heeft gekend met de taliban.

Aangaande de door hem neergelegde documenten herhaalt verzoeker dat hij heeft gedaan wat hij kon om deze te verzamelen. Wat de twee video's betreft die op de USB-stick staan, werpt verzoeker op dat hij deze inderdaad niet heeft kunnen bekijken omdat hij dit niet kon, uit vrees van wat hij zou zien, uit vrees om nog meer verdrietig te worden en om het emotioneel en psychisch niet aan te kunnen. Hij wijst op zijn jonge leeftijd en op het zware trauma dat hij heeft opgelopen. Wat betreft de andere stukken die hij van zijn oom had ontvangen, haalt verzoeker aan dat zijn oom meegaf dat deze stukken aantonen dat zijn broer J. voor de Canadezen werkte. Tot slot haalt verzoeker aan dat hij momenteel niet meer stukken kan verkrijgen. Hij heeft weinig contacten met zijn familie en als hij al contact heeft met zijn moeder kan hij haar niets bijkomend vragen over zijn broer J., daar ze het emotioneel zeer moeilijk heeft en begint te huilen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn specifiek kwetsbaar profiel, verwestering en integratie. Hij werpt op dat hij Afghanistan verlaten heeft op de leeftijd van vijftien jaar. Hij heeft als niet-begeleide minderjarige op zestien jaar een beschermingsverzoek ingediend. Hij verblijft al ruime tijd in Europa en is nog maar recent achttien jaar geworden. In de periode sinds zijn aankomst heeft hij zich luidens het verzoekschrift goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hij zich aangepast aan de westerse normen en waarden. Hij stelt dat hij maar een beetje Pashtou kan lezen of schrijven, dat hij in België begonnen is met OKAN-klassen en dat hij gedurende bijna een half jaar een beroepsopleiding van de VDAB (richting kok) heeft gevolgd maar dat hij uiteindelijk moest stoppen. Verder werpt hij op dat zijn familie in een precaire financiële en humanitaire situatie zit, meer bepaald in Jalalabad waar zijn ouders en de schoonzussen en hun kinderen samenwonen. Zijn vader is bejaard en kan niet werken. De ouders van de schoonzussen helpen zijn familie in de mate van het mogelijke, maar het is onzeker hoelang dit nog mogelijk kan zijn. Nog volgens verzoeker mag verwacht worden dat de hem gestelde vragen aangepast zijn aan zijn leeftijd en dat de antwoorden ook worden geïnterpreteerd rekening houdend met zijn leeftijd en de situatie waarin hij zich bevindt (vertrek jaren geleden, opgelopen trauma's, reisweg, ...). Verzoeker vreest de taliban omwille van de activiteiten van zijn broer J. voor de Canadezen en omwille van de ‘verwestering’, om als ongelovige, verrader, te worden beschouwd. Het geheel van deze elementen (activiteiten broer, verblijf in het Westen voor geruime tijd, overname westerse waarden en normen, zijn levenswijze, jonge leeftijd bij vertrek en bij aankomst, ...), die voldoende concreet zijn, nopen tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Indien de verwerende partij hierover bijkomende informatie wilde of verwachtte, had deze vraag eenvoudig, uitdrukkelijk en duidelijk kunnen worden gesteld. *In casu* is er volgens verzoeker duidelijk sprake van de schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij.

Verzoeker haalt verder landeninformatie aan van UNDP, WFP, HRW, WHO, IFRC, UNHCR, DRC, de Nederlandse overheid, NANSSEN en vrt.be, verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en betoogt hij dat uit de NANSSEN-nota van 18 oktober 2022 blijkt dat de verwerende partij zich niet steunt op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen en dat hierin tevens wordt aangehaald dat er sinds de machtsovername geen of nauwelijks mensen gedwongen naar Afghanistan zijn teruggekeerd vanuit Europa en dat de situatie onder de taliban in Afghanistan sterke gelijkenissen vertoont met de situatie onder Al-Shabaab in Somalië. Verzoeker verwijst tevens naar het verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022, dat melding maakt van de schending van de fundamentele mensenrechten van de Afghaanse bevolking aangezien de regering uitsluitend bestaat uit vertegenwoordigers van organisaties die door het Westen als terroristisch worden beschouwd en dat terroristische organisaties vrijer zijn dan ooit in Afghanistan. Verder verwijst verzoeker naar landeninformatie over de situatie van terugkeerders, die volgens hem genuanceerder is dan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) wil doen uitschijnen en wiens informatie gebaseerd is op te karige informatie. Hij gaat in op de bevindingen van het rapport van de *Danish Refugee Council* van 30 december 2022.

Tot slot betoogt verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft, minstens zijn er risico verhogende factoren. Hij heeft niet gehandeld conform de islamitische geloofsleer zoals deze zeer strikt wordt geïnterpreteerd door de taliban.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert het bepaalde in artikel 48/4, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet en verwijst naar wat hij in het eerste middel heeft uiteengezet over de kritiek op de bronnen van de verwerende partij. Naast het profiel en de verwestering verwijst verzoeker nog specifiek naar de precaire financiële en humanitaire situatie van zijn familie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer, waarbij vier loonfiches (stuk 3) worden gevoegd.

2.2.3. Op 13 januari 2025 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- foto's met vrienden (stuk 4);
- foto's met voormalige vriendin S. (stuk 5);
- foto's met vriendin H. (stuk 6);
- attest regelmatige schoolaanwezigheid (stuk 7);
- verklaring vriendin H. (stuk 8);
- verklaring voormalige leerkracht en identiteitskaart (stuk 9);
- loonbrieven (stuk 10).

2.2.4. Op 13 januari 2025 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De Raad merkt vooreerst op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.5. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 4, 3°, van de richtlijn 2004/83/EG, dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing voorts te worden gelezen als verwijzing naar artikel 4, 3° van deze laatste richtlijn. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. De door verzoeker aangehaalde bepaling werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van deze in de voormelde richtlijn opgenomen bepaling.

Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.7. In het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt vooreerst vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht als volgt gemotiveerd wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst vreemdelingenzaken op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door DVZ steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde medewerker; en heeft het persoonlijk onderhoud op DVZ plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet en op het ogenblik waarop hij, wanneer hij twee maanden meerderjarig was, werd gehoord bij de verwerende partij en waar verzoeker op algemene en ongefundeerde wijze beweert dat de verwerende partij bij het stellen van de vragen en het interpreteren van zijn antwoorden onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd, merkt de Raad op dat - in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen - het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij in dit kader voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast enkele keren terloops melding maakt van het gegeven dat hij trauma's zou hebben opgelopen, stelt de Raad verder vast dat, gelet op de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en in acht genomen dat verzoeker over deze vermeende trauma's in het voorliggende verzoekschrift nergens enige verdere, concrete en nuttige duiding verstrekt, hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij zou kampen met trauma's die van zulke aard zouden zijn dat hij omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

In dit kader stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerde problemen van zulke ernstige aard zouden zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de 'fiche NBMV', de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker, diens voogd of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek

te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat maakten in de loop van verzoekers procedure internationale bescherming verder ook maar enige melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan van problemen die van zulke aard waren dat zij hem mogelijks konden hinderen bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming en bij het afleggen, in dit kader, van volwaardige verklaringen. In de 'fiche NBMV' verklaarde verzoeker integendeel expliciet dat hij geen medische problemen had (administratief dossier, 'fiche NBMV'). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker, wanneer er expliciet werd gevraagd hoe zijn gezondheid was, geen melding van medische of psychische problemen (administratief dossier, 'verklaring DVZ', nr. 30). Bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker nogmaals uitdrukkelijk dat zijn gezondheid goed was en dat hij het interview kon doen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook gaf hij er aan dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er alle essentiële elementen kon weergegeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (*ibid.*, p. 3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerden verzoeker en diens advocaat geen opmerkingen inzake eventuele psychische problemen in hoofde van verzoeker (*ibid.*, p. 21). Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het commissariaat-generaal. Aldus wordt hij, overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde, niet-gestaafde trauma's.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te stippen dat hij getraumatiseerd zou zijn. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat verzoeker niet concreet aantoonde of hardmaakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.8. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en in zijn tweede aanvullende nota d.d. 13 januari 2025 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan (voor onder meer terugkeerders uit het Westen). Hij citeert in dit verband in het eerste middel uit de NANSSEN Note 3-22 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" van 18 oktober 2022 waarin wordt verwezen naar de "*Guidance Note on the International RvV 303 292 - Pagina 13 Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van het UNHCR van februari 2022 (waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten).

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 13 januari 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse*

en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming". Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt een schending van de samenwerkingsplicht niet aangetoond.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omwille van de beweerdde werkzaamheden van zijn broer J. voor de Canadezen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vervolgd wordt vanwege het beweerdde profiel van zijn broer J. Vooreerst (i) merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker tevens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije en Roemenië, waar hij ook een andere naam en geboortedatum opgaf. Daarnaast (ii) zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de taliban allesbehalve overtuigend. Verzoeker komt in wezen niet verder dan blote beweringen en er kunnen verschillende markante inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en zelfs tegenstrijdigheden worden vastgesteld die zijn reeds aangetaste geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen. Zo is het (a) onduidelijk wat verzoekers broer J. juist deed voor de Canadezen in Afghanistan, zeker gezien de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, waar hij initieel spreekt over een academie, terwijl hierover bij het commissariaat-generaal niet langer sprake is. Ook de voorgelegde documenten (b) brengen geen duidelijkheid, noch zekerheid over de beweerdde werkzaamheden van broer J. voor de Canadezen. Dat verzoeker nauwelijks enige kennis heeft over de documenten, noch de moeite heeft gedaan om deze te bestuderen, bekijken, beschrijven of zelfs uit te leggen, plaatst vraagtekens bij verzoekers algemene oprechtheid, zeker gezien zijn algemene onwetendheid over de activiteiten van zijn broer J. De voorgelegde filmpjes tonen overigens slechts algemene zaken aan en de papieren documenten hebben betrekking op activiteiten uitgevoerd in het Afghaanse nationale leger, waardoor het bovendien onbegrijpelijk is dat verzoeker niet zou geweten hebben dat zijn broer J. in het leger heeft gezeten. Daarenboven hebben deze documenten ook maar weinig bewijswaarde, dit gezien hun vorm en inhoud. De documenten veranderen niets aan het feit dat verzoeker zowel tegenstrijdig als onwetend is over de vermeende activiteiten van zijn broer J. voor de Canadezen. Hoewel (c) begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker nog jong moet geweest zijn op het ogenblik dat zijn broer J. zijn job uitoefende, doet zijn gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de precieze werkzaamheden van zijn broer J. wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van het voorgehouden asielrelaas. Verder (d), aangezien geen enkel geloof gehecht kan worden aan het vermeende profiel van broer J., alsook de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeien, wordt bijgevolg ook geen geloof meer gehecht aan de verklaring van verzoeker dat de taliban zijn familie drie keer hebben bezocht en dat ze zijn huis en de winkel van zijn broer H. hebben gebombardeerd. Tevens (e) kan verzoeker niet hard maken dat de beweerdde vervolgingsfeiten een vorm van vervolging waren en niet een uiting van willekeurig geweld, wat gezien de voormalige conflictueuze context niet ongewoon of abnormaal was. Inzake de actuele vrees (f) voortvloeiende uit de vermeende activiteiten van zijn broer J. is verzoeker evenmin

consequent. Tot slot (g) bevatten de kopieën van taskara's en foto's van verzoeker met zijn broer louter persoonsgegevens van hem en zijn familieleden die niet ter discussie staan en die verder ook geen concrete bewijskracht hebben die zijn problemen uit het relaas geloofwaardig maken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben, wat (ii) betreft, betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

In verband met het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië, zonder het gevolg ervan af te wachten, en waar verzoeker ook een andere naam en geboortedatum opgaf, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Vooreerst merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België tevens een verzoek heeft ingediend in Bulgarije en Roemenië, waar u ook een andere naam en geboortedatum opgaf. In Bulgarije staat u geregistreerd als A. K. H., geboren op 20 juli 2002. In Roemenië was u dan weer geboren in het jaar 2004 en stond u geregistreerd onder de naam A. A. (dossier DVZ). Bij de vraag waarom u in andere landen een andere naam en geboortedatum had opgegeven, verklaarde u dat u dat niet gezegd had en dat het incorrect was (CGVS, p. 4). Eerst en vooral is dit tegenstrijdig met de informatie in uw Dublin-dossier. Ten tweede toont dit aan dat u zelf bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit haalt uw algemene geloofwaardigheid onderuit. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije en Roemenië toch besloot om door te reizen in plaats van daar de procedure verder te volgen. Het feit dat u in deze twee landen een beslissing niet heeft afgewacht, alsook het heeft nagelaten om in Europese landen zoals Italië en Frankrijk een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u dit niet gedaan heeft, verwijst naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht.”

Verzoeker slaagt er niet in om voormelde motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat hij voorhoudt, kan namelijk wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen, na zijn aankomst in Europa verzaakte aan twee door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming en dermate lang talmd alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Het betoog dat zijn vrees in Roemenië en Bulgarije niet ten gronde behandeld werd, is louter aan verzoeker zelf te wijten. Dat verzoeker voor de Roemeense en Bulgaarse asielinstanties zich dan nog eens telkens voordeed onder een andere naam en een andere geboortedatum opgaf, doet bovendien nog verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat hij zich, gelet op zijn zware tocht als niet-begeleide minderjarige vreemdeling waarbij hij werd aangehouden door soldaten, zijn vingerafdrukken werden afgenomen en hij daarenboven ook “onvriendelijk” behandeld werd, niets meer kan herinneren van hetgeen hij toen heeft verklaard is weinig ernstig, gelet op de specifieke, telkens andere identiteit en geboortedatum, die hij tot twee maal toe opgaf. Dat zijn in België verklaarde identiteitsgegevens niet in twijfel worden getrokken doet tot slot geen afbreuk aan de vaststellingen dat hij zelf foutieve informatie heeft meegedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. De Raad besluit dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas als de beweerdte nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien worden reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet.

Belangrijker is evenwel dat de geloofwaardigheid van verzoekers concrete asielrelaas ernstig wordt ondermijnd doordat er verschillende markante inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en zelfs tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen kunnen worden vastgesteld en dat hij zijn vrees voor de taliban uitsluitend baseert op een incoherent samengansel van ongefundeerde en niet-bewezen veronderstellingen.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst op pertinente wijze gewezen op de onduidelijkheid van het voorgehouden profiel van verzoekers broer J. en op de tegenstrijdigheid die verzoeker in dit verband aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het commissariaat-generaal anderzijds. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Ten eerste vloeien uw problemen voort uit het profiel en de activiteiten van uw broer J.. Echter is het onduidelijk wat uw broer juist deed in Afghanistan. Op de DVZ verklaarde u dat uw broer J. actief was als leerkracht in een academie waar hij samenwerkte met de Canadezen (Vragenlijst DVZ, punt 5). Echter, wanneer u op het CGVS wordt gevraagd welke job uw broer J. had, antwoordt u enkel dat hij voor de Canadezen werkte. Van leerkracht in een academie is er geen sprake (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt wat zijn job is, antwoordt u het volgende: Ik weet dat hij werkte voor de Canadezen, maar ik weet niet wat hij deed voor hen (CGVS, p. 7). Als u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van op de DVZ, antwoordt u het volgende: Academie is een plek waar mensen lesgeven of waar leerkrachten les geven, mijn broer werkte voor de Canadezen (CGVS, p. 7). Wanneer u een derde maal gevraagd wordt of uw broer in een academie werkt of niet, blijft u zich vastklampen aan uw eerdere verklaringen: Hij werkte voor de Canadezen en u verwijst verder naar de documenten die op de usb-stick staan (CGVS, p. 7). Wat hij dan juist deed voor de Canadezen blijft doorheen het gehele persoonlijk onderhoud onduidelijk. Zo verklaart u dat u verder niets weet over zijn job, enkel dat hij samenwerkte met de Canadezen (CGVS, p. 7). Zo weet u niet wanneer hij voor de Canadezen werkte of hoeveel zijn salaris was (CGVS, p. 9). U weet verder in het persoonlijk onderhoud dan weer dat hij een uniform had en dat hij in Kabul werkte (CGVS, p. 9-10). Echter, u heeft geen idee waarom hij een uniform moest dragen. U weet evenmin hoe hij aan een job in Kabul is geraakt (CGVS, p. 9). U weet ook niet wie op de hoogte was van zijn job, noch hoe de taliban erachter zijn gekomen (CGVS, p. 9). Gebaseerd op uw verklaringen is het bijgevolg onmogelijk te bepalen welke de job uw broer juist had, zeker gezien de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS waar u initieel spreekt over een academie, terwijl hierover op het CGVS niet langer sprake van is.”

In het verzoekschrift erkent verzoeker dat hij maar beperkte informatie heeft over het profiel en de activiteiten van zijn broer J. Door opnieuw te benadrukken dat hij weet dat deze werkte voor de Canadezen, dat hij een uniform moest dragen en dat hij in Kabul werkte, doet verzoeker niets meer dan het hernemen van zijn eerdere verklaringen en waarmee in bovenstaande overweging ook rekening is gehouden. Wat het uniform betreft, werd ten andere door de commissaris-generaal terdege opgemerkt dat verzoeker niet wist waarom hij dit moest dragen.

Betreffende de wezenlijke tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen poogt verzoeker in het verzoekschrift tevergeefs *post factum* een verschoning aan te brengen. Zo haalt hij aan dat zijn broer J. commandotroepen/speciale eenheden trainde, zonder dat hij weet welke training concreet gegeven werd, en dat hij dus ook een leerkracht was, waarmee dan “*trainer*” wordt bedoeld, en dat als iemand een andere persoon iets aanleert dit bij verzoeker en zijn gemeenschap leerkracht genoemd wordt. Dit laatste is vooreerst niet meer dan een blote bewering en wat er ook van zij, feit is dat verzoeker doorheen zijn volledig persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen verdere precieze duiding kon verstrekken over de concrete beweerde werkzaamheden van zijn broer J. en dat hij toen op generlei melding maakte dat zijn broer J. werkzaam was als leerkracht of trainer van mensen in een academie van de Canadezen of als trainer van commandotroepen/speciale eenheden. Er werd hem zelfs expliciet gevraagd of zijn broer J. al dan niet werkte in een academie, zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde had, waarop verzoeker allerminst een concreet antwoord gaf en er zich mee vergenoegde te stellen dat zijn broer J. voor de Canadezen werkte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Op basis van verzoekers verklaringen kan aldus nog steeds onmogelijk worden bepaald welk profiel zijn broer J. precies zou hebben.

Verzoeker stelt verder dat hij maar beperkte informatie heeft aangezien hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en toen nog jong was. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende opgemerkt: *“Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u nog jong moet zijn geweest op het ogenblik dat uw broer zijn job uitoefende (de badge en certificaten dateren van 2005/2004), doet uw gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de precieze werkzaamheden van uw broer wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van uw asielrelaas. U heeft immers sinds uw verzoek tot internationale bescherming voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen bij familieleden.”* Verzoekers jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan volstaat niet om aan te tonen waarom hij tot op vandaag nog steeds zo weinig informatie kan verstrekken over de beweerde werkzaamheden van zijn broer J. Verzoeker verklaarde immers nog maandelijks in contact te staan met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10 en bevestigd ter terechtzitting) en dat deze, ondanks hun leeftijd, weet hebben over de job van zijn broer J., te meer het gezin omwille daarvan drie jaar voor verzoekers vlucht uit Afghanistan in Jalalabad is gaan wonen (*ibid.*, p. 15) en waardoor van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij toen al enige kennis had om te begrijpen waarom hij en zijn familie moesten verhuizen. Tot slot haalt verzoeker aan dat over de werkzaamheden niet zou worden gesproken en dat hij momenteel niet meer informatie verkrijgt dan wat hij al had overgemaakt. Los

van de aannemelijkheid hiervan, is het niet onredelijk om van verzoeker een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, terwijl hij maandelijks met zijn familie in contact staat, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Gelet op het belang van verdere informatie in het kader van zijn beschermingsverzoek kan niet worden ingezien waarom zijn familieleden hem niet beter op de hoogte konden of wilden brengen omtrent de vermeende werkzaamheden van zijn broer J.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij al het nodige heeft gedaan om verschillende documenten over de werkzaamheden van zijn broer J. voor de Canadezen te verzamelen en voor te leggen. In verband met deze documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“Ook uw documenten brengen geen duidelijkheid, noch zekerheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u enkel een usb-stick met twee filmpjes af, maar ook daar blijft u vaag over. Zo verklaart u initieel dat er video's en documenten opstaan van zijn werk (CGVS, p. 3). Al blijkt er na consultatie van de usb-stick enkel sprake te zijn van twee filmpjes, maar is er geen spoor te bekennen van documenten die informatie zouden kunnen bieden over de activiteiten van uw broer J. (CGVS, p. 14-15). Wanneer er later terug verwezen wordt naar deze stick verklaart u plots dat u niet wil weten wat er op die stick staat (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat u daarmee bedoeld, antwoordt u dat u het CGVS geen enkele informatie wil geven over deze documenten (CGVS, p. 7). U voegt eraan toe dat u nog jong was toen uw broer werkte en u daarom de documenten niet wilde lezen (CGVS, p. 7). Echter, ondanks zulke zaken inderdaad moeilijk kunnen zijn, heeft u als verzoeker wel medewerkingsplicht doorheen de asielprocedure. Wanneer u bijgevolg tijdens het bespreken van de documenten gevraagd wordt om de documenten op de stick eens te beschrijven, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 14). Wanneer u uiteindelijk gevraagd wordt om de twee filmpjes te beschrijven, blijft u enorm kort en vaag in uw bewoordingen en laat u tevens uitschijnen niet het volledige beeldmateriaal gezien te hebben (CGVS, p. 14). Het simpele feit dat u nauwelijks enige kennis heeft over de documenten, noch de moeite heeft gedaan om deze te bestuderen, bekijken, beschrijven of zelfs uit te leggen plaatst wel enkele vraagtekens bij uw algemene oprechtheid. Zeker gezien uw algemene onwetendheid over de activiteiten van uw broer. De filmpjes zelf zijn ook niet van die aard dat ze bovenstaande vaststelling kunnen wijzigen. Beide filmpjes tonen slechts heel algemene zaken. Op het ene is enkel een afgebrande auto zichtbaar, terwijl de andere duidelijk is gefilmd in een ziekenhuis. Echter, in beide situaties is het moeilijk te zien wie het heeft gefilmd en over wie het exact gaat. Er zijn geen duidelijke gezichten te herkennen waardoor deze filmpjes niet specifiek aan uw familie, problemen of vrees gelinkt kunnen worden. Bijgevolg is het mogelijk dat ze slechts heel willekeurige zaken afbeelden.

Na het persoonlijk onderhoud heeft u nog enkele papieren documenten doorgestuurd naar het CGVS, waaronder vijf documenten die duidelijk verwijzen naar activiteiten uitgevoerd in het Afghaanse nationale leger, namelijk een badge van het ANA op naam van J., certificaten van opleidingen met dezelfde naam, en een foto van een groep soldaten. Aangezien dit de documenten zijn die u initieel beoogde neer te leggen met behulp van de usbstick is het onbegrijpelijk hoe u niet zou hebben geweten dat uw broer in het leger heeft gezeten. Het feit dat u dit niet zelf kenbaar heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud en u bleef volharden dat u geen informatie had over zijn activiteiten terwijl u in het bezit was van zulke duidelijke documenten, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Daarenboven hebben de documenten ook maar weinig bewijswaarde, dit gezien hun vorm en inhoud. Zo staat er op één certificaat een Amerikaanse in plaats van Canadese vlag afgebeeld, terwijl u altijd duidelijk heeft verklaard dat uw broer enkel met de Canadezen heeft gewerkt. Daarnaast staat er op een ander document een duidelijke schrijffout in het Engels. Zo staat er Afghanistan National Army op geschreven, terwijl het Afghan National Army moet zijn. Van een militair certificaat opgesteld door de Canadese troepen mag toch verwacht worden dat deze foutloos zijn geschreven. De legerbadge die u heeft doorgestuurd is dan weer volledig onduidelijk en onvolledig want is enkel de voorkant. Zo is ook niet zichtbaar wie er op de foto staat. Bijgevolg zijn deze verscheidene documenten niet van die aard dat ze de bovenstaande beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer kunnen wijzigen. Immers, documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Deze documenten veranderen bijgevolg niets aan het feit dat u zowel tegenstrijdig als onwetend bent over de vermeende activiteiten van uw broer voor de Canadezen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij de moeite deed om over de door hem voorgelegde stukken extra informatie in te winnen en zich bij zijn familieleden in Afghanistan te bevragen omtrent deze documenten, gelet op hun contact. Het betoog dat verzoeker meende aan zijn plicht te hebben voldaan door documenten voor te leggen, overtuigt niet. Van een verzoeker mag worden verwacht dat hij zich

bewust is van het belang van deze documenten en dat hij zich ernstig informeert over elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten, in het bijzonder wat betreft de inhoud van stukken die hij ter staving van zijn vluchtrelaas voorlegt. Dat hij de video's niet wilde bekijken omdat hij dit niet kon, uit vrees van wat hij zou zien, uit vrees om nog meer verdrietig te worden en om het emotioneel en psychisch niet aan te kunnen, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen en verzoeker had zich kunnen richten tot derden om de video's te bekijken en hem hierna in te lichten over de inhoud ervan, gelet op het cruciale belang van de beoordeling ervan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de papieren documenten wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij deze ontvangen heeft van zijn oom zodat hij zich, ook al zou deze hierbij enkel hebben aangegeven dat deze stukken aantonen dat zijn broer J. voor de Canadezen werkte, bij hem of andere familieleden, dan wel derden had kunnen bevragen over de precieze inhoud ervan temeer deze documenten lijken te suggereren dat verzoekers broer J. werkzaam zou zijn geweest voor het Afghaanse nationale leger wat geenszins strookt met zijn afgelegde verklaringen. Het gebrek aan interesse aangaande de inhoud van de documenten doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en zijn beweerde vrees. Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker dan ook *a priori* niet aannemelijk dat de door hem neergelegde documenten aan zijn broer J. toebehoren. Bovendien wordt, zoals blijkt uit voormelde overwegingen van de bestreden beslissing, ook ingegaan op de inhoud en vorm van de voorgelegde stukken om hieruit te besluiten dat deze niets veranderen aan het feit dat verzoeker zowel tegenstrijdig als onwetend is over de vermeende activiteiten van zijn broer voor de Canadezen. Verzoeker haalt tot slot aan dat hij momenteel niet meer stukken kan verkrijgen en dat, als hij al contact heeft met zijn moeder, hij haar niets bijkomend vragen kan over zijn broer J., daar ze het emotioneel zeer moeilijk heeft en begint te huilen. Dat zijn moeder geen bijkomende uitleg kan verstrekken of bijkomende documenten zou kunnen verstrekken omdat zij het er emotioneel moeilijk mee, heeft mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, iedere ernst. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de door hem neergelegde documenten, zonder de pertinente vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Verder weze herhaald dat verzoeker wel degelijk verklaarde nog in contact te staan met zijn maternale oom zodat hij zich desgevallend en desgewenst tot hem kan richten voor verdere informatie en nadere documenten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de hoger geciteerde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat kan geen enkel geloof gehecht worden aan het beweerde profiel van verzoekers broer J., alsook aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. In dit verband wordt in de bestreden beslissing voorts nog op draagkrachtige wijze het volgende toegevoegd:

“Uit de beschikbare informatie (<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022 08 EUAA COI Report Afghanistan Targeting of individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/),
<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022 11 Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022) en [https:// euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022](https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022)) blijkt nog dat bepaalde personen die vroeger tot het vroegere Afghaanse nationale leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Zo verklaart u dat uw broer J. sinds de machtsovername vermist is en dat u en uw familie geen nieuws meer over hem hebben (CGVS, p. 10). Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat de familieleden van personen die met buitenlanders hebben samengewerkt in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zo haalt u doorheen uw asielrelaas ook vier verschillende vervolgingsfeiten aan die gericht waren aan uzelf en uw broers. Echter, aangezien u geen enkele duiding kon geven over welke soort samenwerking uw broer met de Canadezen had en u dit pas na het persoonlijk onderhoud kon aantonen aan de hand van twijfelachtige documenten, kan er bijgevolg geen enkel geloof meer gehecht worden aan het vermeende profiel van uw broer, alsook de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeien. Bijgevolg wordt er ook geen geloof meer gehecht aan de verklaring dat de taliban uw familie driemaal hebben bezocht en dat ze uw huis en de winkel van H. hebben gebombardeerd.

Daarenboven kan u ook niet altijd hard maken dat deze feiten een vorm van vervolging waren en niet een uiting waren van willekeurig geweld, wat gezien de voormalige conflictueuze context niet ongewoon of abnormaal was. Zo verklaarde u dat u na de eerder genoemde incidenten met uw familie naar Jalalabad was gevlucht, waarna u drie jaar lang met rust gelaten werd. Het gegeven dat er drie jaar lang geen problemen hebben plaatsgevonden is al opmerkelijk te noemen. Na die drie jaar is uw broer H. gestorven in een bomexplosie en bent u beschoten geweest door drie mensen. Echter kan u op geen enkel moment bewijzen

wie de bom geplaatst heeft waardoor uw broer is gestorven, noch dat de drie mensen die u beschoten taliban waren, noch dat deze twee incidenten hebben plaatsgevonden vanwege de activiteiten van uw broer J. (CGVS, p. 19-20). U verklaart duidelijk dat u **vermoedt** dat de taliban erachter zitten omdat u dit heeft opgemerkt, maar u biedt geen enkel concreet bewijs dat aantoonst waarom u dit vermoedt en hoe u dit heeft opgemerkt (CGVS, p. 19-20). Nooit hebben de taliban die twee laatste incidenten opgeëist, laat staan hebben ze die gelinkt aan de activiteiten van uw broer voor de Canadezen. Het is ook onbegrijpelijk waarom de vervolgingsfeiten weer zouden opstarten na een drie jaar lange radiostilte. Dit is onlogisch gedrag van de taliban. Bijgevolg lijkt er geen sprake te zijn van vervolgingsfeiten, maar lijkt alles te wijzen naar willekeurig geweld.

Inzake de actuele vrees die voortvloeit uit de vermeende activiteiten van uw broer J. bent u evenmin consequent. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw familie geen problemen heeft ondervonden sinds uw vertrek (CGVS, p. 12). Op het einde van het persoonlijk onderhoud voegt u daar plots aan toe dat de taliban na de machtsovername uw familie tweemaal hebben bezocht en zelfs een dreigbrief hadden achtergelaten (CGVS, p. 20-21). Gezien uw relaas in verband met de activiteiten van uw broer J. ongeloofwaardig wordt geacht, kan er ook aan dit onderdeel van uw relaas geen geloof gehecht meer worden. Zeker aangezien u niet onmiddellijk deze problemen heeft aangekaart op het moment dat er naar gevraagd werd.”

Verzoeker laat het geheel van deze overwegingen compleet ongemoeid in zijn verzoekschrift zodat de Raad zich, bij gebrek aan enig concreet en dienstdoend verweer, volledig achter voormelde pertinente motieven schaart.

Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet eerder aan bod gekomen documenten, te weten kopieën van taskara's en foto's van verzoeker met zijn broer, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor de taliban aannemelijk te maken omwille van het beweerd profiel van zijn broer J.

2.3.9.2. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift en tweede aanvullende nota tevens de aandacht op zijn jarenlang verblijf in Europa en zijn 'verwestering'.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factore* regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale

Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegt in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de-factooriteit* heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-factooriteit* weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-factooriteiten* de zogenaamde ‘moraliteitswet’ aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - nationale en internationale ngo’s moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies

uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de-facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het

MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende

commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-factoregering* en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’, kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

De Raad stelt vast dat verzoekers persoonlijk onderhoud plaatsvond op 4 november 2022, ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, en dat verzoeker de mogelijkheid kreeg wijzigingen na de machtsovername van de taliban uiteen te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker verwijt de verwerende partij hem geen specifieke vragen te hebben gesteld, doch gaat er hiermee aan voorbij dat hij evenwel uitdrukkelijk werd gevraagd wat hij denkt dat er hem zal overkomen bij een terugkeer en of hij nog iets toe te voegen heeft aan zijn relaas (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Zodoende werd verzoeker de kans geboden om de vermeende vrees wegens (gepercipieerde) verwestering concreet toe te lichten. Daarenboven heeft verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een

beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in juli 2020 op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en in België toekwam op 17 mei 2021, toen hij zestien jaar oud was. Momenteel is verzoeker twintig jaar oud. Verzoeker heeft dus tot zijn vijftien jaar in Afghanistan gewoond. Hoewel verzoeker nog jong was, kan worden aangenomen dat hij minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en minstens reeds enige mate van maturiteit had en gevormd was naar, vertrouwd was met en leefde volgens de aldaar heersende normen. Verder stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde vier jaar naar school en anderhalf jaar naar de koranles in de moskee te zijn geweest in zijn land van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5) en dat hij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat hij een beetje Pashtou kan lezen en schrijven. Bovendien was verzoeker duidelijk reeds vertrouwd met de regels zoals opgelegd door de taliban. Verzoeker gaf immers aan dat de taliban reeds de controle hadden in zijn regio van herkomst, daar machtig waren en daar hun regels oplegden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet, ofschoon hij een deel van zijn puberteit in Europa heeft doorgebracht, dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10 en bevestigd ter terechtzitting). De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze concretiseert in welke mate zijn verblijf in België een invloed zou hebben op zijn handelen, gedragingen of overtuigingen. In het verzoekschrift geeft hij geen concrete elementen aan en het loutere betoog dat hij goed aangepast en geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en zich heeft aangepast aan de westerse normen en waarden mist de verdere concretisering, uitwerking en staving. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ongeveer vier jaar in België verblijft, hier naar school is gegaan, hier tewerkgesteld is (geweest), het Nederlands in enige mate beheerst, hier vrienden en relaties heeft gehad/heeft kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker zou OKAN-lessen hebben gevolgd waartoe hij een attest van regelmatige lesbijwoning in het schooljaar 2021-2022 neerlegt, alsook een niet-gedateerde verklaring van D. E., zijn voormalige OKAN-leerkracht (tweede aanvullende nota d.d. 13 januari 2025, stukken 7 en 9). In deze verklaring wordt vermeld dat verzoeker grappig, sympathiek en altijd beleefd was, dat hij de trekker en animator van de OKAN-klas was, dat hij een geveer is, een lange weg heeft afgelegd, beschikt over een zeldzame veerkracht en optimisme en uniek is. Verzoeker zou na OKAN nog een beroepsopleiding kok gevolgd hebben, maar moest hier uiteindelijk mee stoppen omdat, zoals hij ter terechtzitting toelichtte, zijn familie geld nodig had. Verzoeker is voorts in België op verschillende plaatsen tewerkgesteld geweest, zoals blijkt uit de aanvullende nota's, de toelichtingen hierin en de ter staving gevoegde meerdere loonfiches (eerste aanvullende nota, stuk 3 en tweede aanvullende nota, stuk 10). Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij momenteel niet werkt wegens rugproblemen en in de tweede aanvullende nota wordt gesteld dat het vinden van werk voor verzoeker moeilijk is bij gebrek aan een vast adres. In de tweede aanvullende nota wordt verder benadrukt dat verzoeker al goed Nederlands praat, hetgeen in bepaalde mate ook tot uiting komt ter terechtzitting. De Raad is van oordeel dat de gevolgde scholing, de tewerkstelling van samen zo'n anderhalf jaar en het in

enige mate beheersen van een landstaal lovenswaardig zijn, maar hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of gepercipieerde normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Verder maakt verzoeker, waar hij stelt dat hij fitnest en bokst en ondertussen een diverse vriendenkring heeft bestaande uit jongens en meisjes uit verschillende nationaliteiten, waarvan hij foto's ter staving voegt bij zijn tweede aanvullende nota zij het zonder enige nadere duiding (stuk 4), niet *in concreto* aannemelijk dat hij (onder meer) omwille van zijn vrijetijdsbesteding en invulling van zijn sociaal leven in België gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker heeft luidens de tweede aanvullende nota in het verleden een relatie heeft gehad met een Belgisch meisje, zoals moet blijken uit enkele foto's (tweede aanvullende nota, stuk 5) en heeft sinds zo'n acht maanden een relatie met een Afghaanse meisje, van Hazara origine, die al meer dan tien jaar in België verblijft, zoals blijkt uit de verklaring van H. en foto's van H. en verzoeker samen (tweede aanvullende nota, stukken 6 en 8) en die ter terechtzitting aanwezig was. Hoewel de Raad, gelet op de toegevoegde stukken ter staving van verzoekers relaties, heden geen redenen heeft te twifelen aan deze relaties en al zeker de huidige niet, moet evenwel opgemerkt worden dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker ondertussen een feitelijke relatie heeft niet afdoende kan vastgesteld worden dat hij blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een (fundamentele) andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Uit de verklaring van H., verzoekers huidige vriendin, blijkt dat haar in België verblijvende familie haar relatie met verzoeker, zijnde een niet-Hazara, niet accepteert. Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat verzoeker en H. eind vorig jaar religieus gehuwd zouden zijn, met tegenzin van haar familie, maar de Raad stelt vast dat hiervan geen enkel begin van bewijs voorligt. Verder toont verzoeker niet concreet aan dat of hoe deze relatie(s) gekend zou(en) zijn in Afghanistan, laat staan bij de taliban. Hij beperkt zich immers tot loutere blote beweringen in dit verband en spreekt zich ter terechtzitting op dit punt zelfs enigszins tegen.

Met een loutere verwijzing naar zijn afgelopen en huidige relatie toont verzoeker aldus niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar een document van de *Danish Refugee Council* van 30 december 2022, meerdere vragen op omtrent de situatie van terugkeerders. Wat betreft het (hypothetisch) betoog over het risico dat terugkeerders uit het Westen op de luchthaven of bij controleposten in Afghanistan zouden kunnen lopen, wijst de Raad er vooreerst op dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch is. De Raad benadrukt dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van

tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Uit niets blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban omwille van het beweerd, doch niet aannemelijk gemaakt profiel van zijn broer J. als zijnde werkzaam voor de Canadezen, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn, mede gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn vluchtrelaas, geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn op 13 januari 2025 neergelegde tweede aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van het UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een verrader.

Wat betreft verzoekers verwijzing in het eerste middel en zijn op 13 januari 2025 neergelegde tweede aanvullende nota naar het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de *sharia* en de schending van fundamentele mensenrechten van de Afghaanse bevolking, waaronder de EUAA *Country Focus* van november 2024 en die in bovenstaande analyse mee verwerkt is, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en tweede aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit een breed scala aan algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.9.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9.4. De Raad besluit, in navolging van bovenstaande, dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door er in het verzoekschrift louter op te wijzen dat zijn ouders, schoonzussen en hun kinderen samenwonen in Jalalabad, dat zijn vader bejaard is en niet kan werken en dat zijn familie afhangt van de hulp van de ouders van de schoonzussen maar dat hij niet weet hoelang dit nog mogelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben

ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 13 januari 2025 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de Taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de Taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de werd gehoord bij het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS